

пападия да се погрижи за останалото. Ти най-лесно ще ни намъришъ и ще ме отървешъ.

Свещеникътъ заплакалъ. Заплакалъ и говедарътъ и тръгналъ въ тъмнината да събира пръснатия добитъкъ.

*

Колкото и да таила попадията, все пакъ вестъта за залавянето на обичания отъ българи и отъ турци свещеникъ стигнала до ушитъ на мютесарифа (управителя).

Поради доброто си сърдце и желание да изпълнява съвѣстно служебния си дългъ или отъ „кумова срама“, както се казва, но управителятъ уредилъ голъма „контрашайка“ (преследвачи) за освобождаването на самоковския духовникъ.

Въ това време, когато въ Самоковъ и околнитъ

градове се суетѣли около съставянето на „контрашайкитъ“, разбойническата чета се била разположила на затулно мѣсто при Рибнитъ езера, около които стърчатъ рилскитъ великани Канарата, Йосифица и Къоравица. Момчетата били пръснати: едни въртѣли на голъма жерава прътове съ вакли агнета; други печели хлѣбъ; трети ловѣли съ мрежата на единъ калугеръ пѣстърва, а войводата и неговитъ помощници почивали и обмисляли, кой пжтъ да хванатъ утре-заранъ.

Още по тъмно четата се проточила изъ каменистата пжтека възъ Къоравица. Планътъ билъ да се причакатъ поклонницитъ, които се връщатъ отъ Рилския манастиръ за домоветъ си изъ Разложкитъ села,

Рилскиятъ манастиръ.